

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

23 ноември 2011 година *

По дело T-341/07

Jose Maria Sison, с местожителство в Утрехт (Нидерландия), за когото се явяват адв. J. Fermon, адв. A. Comte, адв. H. Schultz, адв. D. Gürses и адв. W. Kaleck, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop, г-жа E. Finnegan и г-н R. Szostak, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: английски.

подпомаган от

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа С. Wissels, г-жа М. de Mol, г-н Y. de Vries, г-жа М. Noort, г-н J. Langer и г-жа М. Bulterman, в качеството на представители,

от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа S. Behzadi Spencer и г-жа I. Rao, в качеството на представители,

и от

Европейска комисия, за която първоначално се явяват г-н P. Aalto и г-жа S. Voelaert, а впоследствие г-жа Voelaert и г-н P. Van Nuffel, в качеството на представители,

встъпили страни,

което след Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Sison/Съвет (Т-341/07, Сборник, стр. II-3625) понастоящем има за предмет иск за обезщетение, по същество насочен към поправяне на вредата, която жалбоподателят твърди, че е претърпял в резултат от ограничителните мерки за борба с тероризма, постановени срещу него,

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се от: г-н N.J. Forwood (докладчик), председател, г-н F. Dehousse, г-н M. Prek, г-н J. Schwarcz и г-н A. Popescu, съдии,

секретар: г-н N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 март 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- ¹ Кратко изложение на обстоятелствата, предхождащи настоящия спор, се съдържа, от една страна, в Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет (Т-47/03, непубликувано в Сборника, наричано по-нататък „Решение по дело Sison I“) и от друга страна, в междинното решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Sison/Съвет (Т-341/07, Сборник, стр. II-3625, наричано по-нататък „Решение по дело Sison II“).

Производство

- 2 На 10 септември 2007 г. г-н Jose Maria Sison подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд. Нейният първоначален предмет, от една страна, е искане за частична отмяна на Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58) — на основание член 230 ЕО, и от друга страна, искане за обезщетение — на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО.

- 3 На 13 ноември 2007 г. Общият съд (седми състав) решава да се произнесе по реда на бързото производство по жалбата за отмяна на основание член 230 ЕО. По искане на страните с определение от същия ден председателят на седми състав на Общия съд спира производството по искането за обезщетение на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО до произнасянето на предстоящото съдебно решение по жалбата за отмяна на основание член 230 ЕО.

- 4 С Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, Общият съд отменя всички специални ограничителни мерки (за замразяването на средства), постановени срещу жалбоподателя след подаване на жалбата, а именно Решение 2007/445, Решение 2007/868/ЕО на Съвета от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/445 (ОВ L 340, стр. 100), Решение 2008/343/ЕО на Съвета от 29 април 2008 година за изменение на Решение 2007/868 (ОВ L 116, стр. 25), Решение 2008/583/ЕО на Съвета от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/868 (ОВ L 188, стр. 21), Решение 2009/62/ЕО на Съвета от 26 януари 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2008/583 (ОВ L 23, стр. 25) и Регламент (ЕО) № 501/2009 на Съвета от 15 юни 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2009/62 (ОВ L 151, стр. 14),

доколкото тези актове се отнасят до жалбоподателя. Тъй като с посоченото съдебно решение производството по делото не се прекратява, Общият съд не се произнася по съдебните разноски.

- 5 След обявяване на Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, производството продължава по отношение на иска за обезщетение на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО.
- 6 След като Съветът на Европейския съюз не внася писмена защита в определения срок, Общият съд (седми състав) приканва жалбоподателя да се произнесе по по-нататъшния ход на производството с оглед на член 122, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.
- 7 С писмо, постъпило в секретариата на 8 февруари 2010 г., жалбоподателят моли Общия съд да приеме писмената защита на съвета въпреки подаването ѝ след изтичането на определения срок, за да може производството да продължи нормалния си ход при условията на състезателност. Молбата е уважена с решение на Общия съд (седми състав) от същия ден, след което редовният ход на производството е възобновен.
- 8 Тъй като съставите на Общия съд са променени, съдията докладчик е включен във втори състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.
- 9 В приложение на член 14, параграф 1 и на член 51, параграф 1 от Процедурния правилник и по предложение на втори състав пленарният състав на Общия съд решава да разпредели делото на втори разширен състав.
- 10 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (втори разширен състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на

процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, поставя въпрос на страните, като ги приканва да отговорят писмено. С изключение на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, страните изпълняват това искане в определения срок.

- 11 С изключение на Обединеното кралство, за което не се явява процесуален представител, устните състезания и отговорите на страните на въпросите на Общия съд са изслушани в съдебното заседание от 30 март 2011 г.

Искания на страните

- 12 Жалбоподателят моли Общия съд:

- да осъди Европейската общност да го обезщети на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО със сума в размер от 291 427,97 EUR, увеличена с 200,87 EUR за всеки месец до обявяване на предстоящото решение и с лихви от октомври 2002 г. до окончателното ѝ изплащане,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

- 13 Съветът, подпомаган от встъпилите страни, моли Общия съд:

- да отхвърли искането за обезщетение като неоснователно,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

- 14 В писмените си изявления жалбоподателят твърди, че има право да поиска поправяне на вредата, която твърди, че е причинена от всички мерки за замразяване на неговите активи, постановени от Съвета след октомври 2002 г., без да прави разлика дали тази вреда е свързана с актовете, разглеждани по делото, по което е постановено Решението Sison I, точка 1 по-горе, или с разглежданите по настоящото дело актове.
- 15 Що се отнася по-конкретно да актовете, обжалвани по делото, по което е постановено Решение Sison I, точка 1 по-горе, жалбоподателят твърди в писмените си изявления, че след като посоченото съдебно решение има обратно действие, той е трябвало да бъде поставен в правното положение отпреди тяхното постановяване. Освен това било ясно установено, че материалноправната незаконосъобразност, която опорочава актовете, отменени с Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, вече била опорочила, и то по същия начин, актовете, обжалвани по делото, по което е постановено Решение Sison I, точка 1 по-горе, въпреки че по това дело съдебният контрол на Общия съд обхващал единствено спазването на процесуалните гаранции и поради това Общият съд не е имал възможност да санкционира тази материалноправна незаконосъобразност (вж. Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 225).
- 16 В писмените си изявления Съветът не оспорва това тълкуване на обхвата на настоящия иск за обезщетение.

- 17 Все пак Общият съд повдига служебно въпроса за допустимостта на искането за поправяне на вредата, която се твърди, че е причинена от актовете, обжалвани по делото, по което е постановено Решение Sison I, точка 1 по-горе. Поради това с процесуално-организационна мярка от 21 февруари 2011 г. Общият съд приканва страните да се произнесат писмено по въпроса дали силата на пресъдено нещо, която се отнася до Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, допуска възможността жалбоподателят отново да поиска на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО поправянето на вреда, която съответства на тази, искането за поправяне на която, отправено на същото основание, вече е било отхвърлено със споменатото съдебно решение (точка 243).
- 18 В своето писмено становище, внесено в секретариата на Общия съд на 8 март 2011 г., жалбоподателят поддържа, че силата на пресъдено нещо, която се отнася до Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, не препятства възможността му да предяви иск за обезщетение като формулирания в процесуалните му документи. По същество той твърди, че фактическите и правни въпроси, за които се отнася искът, не са били „действително или по необходимост разрешени“ с Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе. По-специално в това решение Общият съд не разгледал вредите в резултат от действията на Съвета след 29 май 2006 г., нито вредите в резултат от „материалната незаконосъобразност“, свързана с подхода на Съвета. Освен това отхвърлянето на настоящия иск за обезщетение поради възражение за пресъдено нещо според него би накърнило правото му на ефективни правни средства за защита пред безпристрастен съд съгласно член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ С364, стр. 1).
- 19 В писмените си становища, внесени в секретариата на Общия съд съответно на 8 и на 7 март 2011 г., Съветът и Кралство Нидерландия, от една страна, и Европейската комисия, от друга, отговарят утвърдително на поставения от Общия съд въпрос.
- 20 В тази връзка следва да се напомни, че липсата на процесуални предпоставки, изведена от силата на пресъдено нещо, която повелява, че са недопустими

иск или жалба между същите страни, относно същия предмет и на същото основание като иск или жалба, по които вече е постановено решение, е абсолютна (вж. Решение на Общия съд от 26 февруари 2003 г. по дело *Lusaccioni/Комисия*, T-164/01, *Recueil FP*, стр. I-A-67 и II-367, точка 28 и цитираната съдебна практика), като следователно може и дори трябва да се разгледа служебно от Съда. Според установената съдебна практика силата на пресъдено нещо се отнася само до фактическите и правни въпроси, които действително или по необходимост са разрешени със съответното съдебно решение (вж. Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P и C-254/99 P, *Recueil*, стр. I-8375, точка 44, и Решение на Съда от 12 юни 2008 г. по дело *Комисия/Португалия*, C-462/05, *Сборник*, стр. I-4183, точка 23 и цитираната съдебна практика).

- 21 В случая от съпоставянето на различните вреди, чието поправяне е поискано на основание извъндоговорната отговорност на Общността по делото, по което е постановено Решение *Sison I*, точка 1 по-горе (вж. точка 228 от това решение), с някои от вредите, чието поправяне е поискано на основание на същата отговорност по настоящото дело (вж. доклада от съдебното заседание, точки 38, 41 и 39), личи, че те отчасти съвпадат от гледна точка на действието във времето, доколкото са свързани с периода между октомври 2002 г. и датата на обявяване на Решение по дело *Sison I*, точка 1 по-горе. Освен това самият жалбоподател твърди в писмените си изявления, че всички тези вреди са причинени от същата материалноправна незаконосъобразност, която е опорочила действията на Съвета (вж. точка 15 по-горе).
- 22 Следва обаче да се напомни, че в Решение по дело *Sison I*, точка 1 по-горе, въпреки че Общият съд не счита, че е в състояние да прецени дали условието относно незаконосъобразността на поведението, в което се упреква Съветът, е изпълнено, и по-специално дали Съветът е допуснал явна грешка в преценката, като е взел решение да замрази средствата на жалбоподателя въз основа на доказателствата, с които разполага, или пък явно и сериозно е нарушил ограниченията, наложени на правото му на преценка (Решение по дело *Sison I*, точка 1 по-горе, точка 242), той приема, че искането за обезщетение трябва да се отхвърли при всички положения, след като по задоволителен от правна гледна точка начин не са установени нито действителното настъпване и обхватът на твърдените вреди, посочени в точка 228 от споменатото решение, нито наличието на

причинно-следствена връзка между тези вреди и материалноправните незаконосъобразности, изтъкнати в подкрепа на това искане (Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точки 243 и 251).

- 23 Противно на твърденията на жалбоподателя, тези съображения относно липсата на доказателство за реалното настъпване и обхвата на твърдените вреди, както и за наличието на причинно-следствена връзка между вредите и посочените материалноправни незаконосъобразности, не биха могли да се окачествят като „инцидентни“ или „ненужни“ с оглед на преценката на Общия съд. Освен това жалбоподателят няма основание да твърди, че не би имал право да обжалва отхвърлянето на неговото искане за обезщетение, мотивирано от същите съображения. Накрая, принципът на силата на пресъдено нещо е основен принцип на правото, общ за държавите членки, чието прилагане в случая изобщо не би могло да се квалифицира като противоречащо на разпоредбите на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- 24 Оттук следва, че в периода от октомври 2002 г. до датата на обявяване на Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, на 11 юли 2007 г., силата на пресъдено нещо, свързана с това съдебно решение, не допуска възможността жалбоподателят отново да поиска на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО поправянето на вреда, съответстваща на тази, искането за поправянето на която, отправено на същото основание, вече е било отхвърлено със споменатото съдебно решение (вж. в този смисъл Определение на Съда от 28 ноември 1996 г. по дело Lenz/Комисия, C-277/95 P, Recueil, стр. I-6109, точки 52—54 и Определение на Съда от 9 юни 2010 г. по дело Комисия/Schneider Electric, C-440/07 P, непубликувано в Сборника, точки 52 и 53; Решение на Общия съд от 8 декември 2005 г. по дело Reynolds/Парламент, T-237/00, Recueil FP, стр. I-A-385 и II-1731, точка 193 и Решение на Общия съд от 15 октомври 2008 г. по дело Samar/Комисия, T-457/04 и T-223/05, непубликувано в Сборника, точка 79).
- 25 Следователно настоящият иск за обезщетение трябва да се отхвърли като недопустим, доколкото е свързан с поправянето на вредата, която се твърди, че е причинена от актовете, обжалвани по делото, по което е постановено Решение Sison I, точка 1 по-горе.

По съществуването на спора

Предварителни бележки по условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността и по обхвата на Решение по дело Sison II

- 26 Жалбоподателят счита, че трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността, посочени в членове 235 ЕО и 288, втора алинея ЕО, в случая са изпълнени. Според него всъщност незаконосъобразността, която опорочава обжалваните в случая актове, се изразява в достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, и същата му е нанесла по достатъчно пряк начин сериозно увреждане, което описва подробно в рамките на четири категории вреди, освен лихвите.
- 27 Съветът посочва, че нито едно от трите условия за ангажиране на отговорността на Общността в случая не е изпълнено.
- 28 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО за неправомерно поведение на нейните органи, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекват институциите, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. Решение на Съда от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия, С-120/06 Р и С-121/06 Р, Сборник, стр. I-6513, точка 106 и цитираната съдебна практика; Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, T-351/03, Сборник, стр. II-2237, точка 113 и Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 232).

- 29 Кумулативният характер на трите условия за ангажиране на отговорност означава, че щом като едно от тях не е изпълнено, искът за обезщетение трябва да бъде изцяло отхвърлен, без да е необходимо да се разглеждат другите условия (Решение на Съда от 8 май 2003 г. по дело T. Port/Комисия, C-122/01 P, Recueil, стр. I-4261, точка 30, Решение по дело Schneider Electric/Комисия, точка 28 по-горе, точка 120 и Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 233).
- 30 В случая Общият съд смята за уместно да разгледа най-напред дали е изпълнено условието, свързано с неправомерното поведение на Съвета.
- 31 В тази връзка следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика установяването на незаконосъобразност на правен акт — като незаконосъобразността на обжалваните в случая актове с оглед на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 г. (ОВ L 344, стр. 70, поправка — ОВ L 164, 2007 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169) и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931/ОВ-ППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179) — не е достатъчно, колкото и нередно да е допускането на тази незаконосъобразност, за да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на отговорността на Общността, свързано с неправомерност на поведението, в което се упрекуват институциите (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, Сборник, стр. I-2941, точка 47; Решение на Общия съд от 6 март 2003 г. по дело Dole Fresh Fruit International/Съвет и Комисия, T-56/00, Recueil, стр. II-577, точки 72—75 и Решение на Общия съд от 9 септември 2008 г. по дело MyTravel/Комисия, T-212/03, Сборник, стр. II-1967, точки 43 и 85).
- 32 Всъщност според съдебната практика искът за обезщетение е предвиден като самостоятелен способ, чиято особена задача в рамките на системата от способности за защита е подчинена на условия за упражняването му, установени с оглед на особения му предмет (Решение на Съда от 17 декември 1981 г. по дело Ludwigshafener Walzmühle Erling и др./Съвет и Комисия, 197/80-200/80, 243/80, 245/80 и 247/80, Recueil, стр. 3211, точка 4; в този смисъл вж. също Решение на Съда от 26 февруари 1986 г. по дело Krohn Import-Export/Комисия, 175/84, Recueil, стр. 753, точка 32). Докато жалбите за отмяна и исковете за установяване на неправомерно бездействие имат за цел да санкционират незаконосъобразността на правнообвързващ акт или на липсата на такъв акт, то искът за

обезщетение има за предмет поправка на вредата, причинена с акт или с неправомерно поведение, които могат да бъдат вменени на институция (Решение на Общия съд от 27 ноември 2007 г. по дело Pitsiorlas/Съвет и ЕЦБ, T-3/00 и T-337/04, Сборник, стр. II-4779, точка 283). Следователно искът за обезщетение няма за цел да осигури поправянето на вредата, причинена от всяка незаконосъобразност (Решение на Общия съд от 3 март 2010 г. по дело Artegodan/Комисия, T-429/05, Сборник, стр. II-491, точка 51).

33 За да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността, свързано с неправомерността на поведението, в което се упрекуват институциите, съдебната практика изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, „която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти“ (Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 42 и Решение на Съда по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 31 по-горе, точка 47; Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 234), или, съгласно по-стара формулировка, на правна норма, „защитаваща частноправните субекти“ (Решение на Съда от 13 март 1992 г. по дело Vreugdenhil/Комисия, C-282/90, Recueil, стр. I-1937, точка 19 и Решение на Съда от 11 февруари 1999 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, C-390/95 P, Recueil, стр. I-769, точки 58 и 59), включително на правна норма, която „има за цел да защити частноправните субекти“ (Решение на Общия съд от 14 ноември 2002 г. по дело Rica Foods/Комисия, T-332/00 и T-350/00, Recueil, стр. II-4755, точка 222 и Решение на Общия съд от 25 февруари 2003 г. по дело Renco/Съвет, T-4/01, Recueil, стр. II-171, точка 60). Общият съд счита тези три израза само за различни варианти на едно и също правно понятие, което ще бъде изразено по-нататък в настоящото съдебно решение чрез формулировката „която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти“.

34 Това изискване за достатъчно съществено нарушение на общностното право по смисъла на Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, точка 33 по-горе, има за цел, независимо от характера на съответния незаконосъобразен акт, да предотврати случаите, в които рискът от понасяне на вредите, които претендират засегнатите лица, накърнява способността на съответната институция да упражни в пълна степен правомощията си в обществен интерес както в рамките на нормативната си дейност или на дейността, включваща упражняването на избор в областта на икономическата политика, така и в сферата на административните й правомощия, при това без да пренася върху трети лица тежестта на последиците от явни и непростими нарушения (вж. в този смисъл Решение по

дело Schneider Electric/Комисия, точка 28 по-горе, точка 125, Решение по дело MyTravel/Комисия, точка 31 по-горе, точка 42 и Решение по дело Artogodan/Комисия, точка 32 по-горе, точка 55).

- 35 Решаващият критерий, който позволява да се приеме, че това изискване е спазено, е явното и сериозно нарушаване от страна на съответната институция на границите, наложени на правото ѝ на преценка (Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, точка 33 по-горе, точка 43 и Решение по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 31 по-горе, точка 47; Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 235). Следователно, за да се установи дали е налице такова нарушение, определяща е свободата на преценка, с която разполага въпросната институция (вж. Решение на Съда от 12 юли 2005 г. по дело Комисия/CEVA и Pfizer, C-198/03 P, Recueil, стр. I-6357, точка 66 и цитираната съдебна практика). В този смисъл от установените в съдебната практика критерии следва, че когато съответната институция разполага само със значително ограничена или дори несъществуваща свобода на преценка, неспазването на общностното право само по себе си може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение (Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, точка 33 по-горе, точка 44, Решение на Съда от 10 декември 2002 г. по дело Комисия/Сагаг и Tico, C-312/00 P, Recueil, стр. I-11355, точка 54 и Решение на Съда от 16 юли 2009 г. по дело Комисия/Schneider Electric, C-440/07 P, Сборник, стр. I-6413, точка 160; Решение на Общия съд от 12 юли 2001 г. по дело Comafrika и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 и T-225/99, Recueil, стр. II-1975, точка 134).
- 36 Въпреки това тази съдебна практика не установява никаква пряка връзка между, от една страна, липсата на право на преценка на съответната институция и от друга страна, квалификацията на нарушението като достатъчно съществено нарушение на общностното право (Решение по дело Artogodan/Комисия, точка 32 по-горе, точка 59).
- 37 В действителност, въпреки че има определящ характер, обхватът на правото на преценка на съответната институция не представлява изключителен критерий. В това отношение Съдът последователно напомня, че правният режим, който

той извежда на основание член 288, втора алинея ЕО, взема предвид освен това по-специално сложността на подлежащите на уреждане положения и трудностите при прилагане или тълкуване на текстовете (Решение на Съда по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, точка 33 по-горе, точка 40, Решение на Съда по дело Комисия/Camar и Tico, точка 35 по-горе, точка 52, Решение на Съда по дело Комисия/CEVA и Pfizer, точка 35 по-горе, точка 62, Решение на Съда по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 31 по-горе, точка 50, Решение на Съда по дело Комисия/Schneider Electric, точка 35 по-горе, точка 161; Решение на Общия съд по дело MyTravel/Комисия, точка 31 по-горе, точка 38).

- 38 По-специално при наличието на намалена (Решение на Общия съд от 21 април 2005 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, Recueil, стр. II-1357, точка 100) или значително ограничена, дори несъществуваща свобода на преценка на Комисията (Решение по дело Комисия/Schneider Electric, точка 35 по-горе, точка 166) Съдът е потвърдил основателността на разглеждането от Общия съд на сложността на подлежащите на уреждане положения с цел да прецени дали твърдяното нарушение на общностното право е достатъчно съществено (Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 31 по-горе, точка 51 и Решение по дело Комисия/Schneider Electric, точка 35 по-горе, точка 160).
- 39 От това следва, че позволява да се ангажира отговорността на Общността само констатация за нередност, която при аналогични обстоятелства не би допуснала действаща разумно и с дължима грижа администрация (Решение по дело Artegođan/Комисия, точка 32 по-горе, точка 62).
- 40 Следователно съдията на Съюза е длъжен, след като определи най-напред дали съответната институция разполага със свобода на преценка, да вземе предвид по-нататък сложността на подлежащото на уреждане положение, трудностите при прилагане или тълкуване на текстовете, степента на яснота и прецизност на нарушеното правило и умишления или неизвиним характер на допуснатата грешка (вж. в този смисъл Решение на Общия съд по дело Comafrika и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, точка 35 по-горе, точки 138 и 149 и Решение на Общия съд от 26 януари 2006 г. по дело Medici Grimm/Съвет, T-364/03, Recueil, стр. II-79, точки 79 и 87; по аналогия вж. също, по отношение на извъндоговорната

отговорност на държава членка за нарушение на общностното право, Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело *Haim*, C-424/97, *Recueil*, стр. I-5123, точки 41—43). При всички положения едно нарушение на общностното право е явно съществено, когато е продължило въпреки постановяването на решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или на трайно установена практика в конкретната област, от които е видно, че въпросното поведение съставлява нарушение (вж. по аналогия Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, C-524/04, *Сборник*, стр. I-2107, точка 120 и цитираната съдебна практика).

- 41 В настоящия случай жалбоподателят се позовава, от една страна, на нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, и от друга страна, на нарушение на основните си права, и по-специално на правото на зачитане на неговия личен живот и правото мирно да се ползва от своята собственост.
- 42 Съветът поддържа, от една страна, че член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 не са правни норми, които предоставят права на частноправните субекти, и че при всички положения тяхното нарушаване не е достатъчно съществено с оглед на обстоятелствата по случая. От друга страна, той поддържа, че нарушаването на основните права на жалбоподателя не е установено в достатъчна от правна гледна точка степен.
- 43 В тази връзка е важно да се отбележи, че правното основание, изведено от нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, е прието от Общия съд в Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе (точки 122 и 138). Поради това посоченото нарушение трябва да се счита за доказано, както приемат страните. За сметка на това Общият съд отхвърля правните основания, изведени от неизпълнение на задължението за мотивиране (Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе, точка 71) и от явна грешка в преценката на фактите (Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе, точки 89 и 122). Освен това в Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе, Общият съд не се произнася по правните основания, изведени от нарушение на принципа на

пропорционалност и от нарушение на общите принципи на общественото право и на основните права (Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, точки 123 и 138).

- 44 Следователно най-напред трябва да се провери с оглед на критериите, установени в съдебната практика и изложени по-горе, дали в нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 Съветът е допуснал достатъчно съществено нарушение на правните норми, които имат за цел предоставянето на права на частноправните субекти. На следващо място се налага да се провери дали твърдяното нарушение на основните права на жалбоподателя е установено и при положителен отговор дали това нарушение е достатъчно съществено.

По ангажирането на отговорността на Общността за нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931

- 45 Предвид доводите на Съвета на първо място следва да се разгледа дали действително тези разпоредби имат за предмет предоставянето на права на частноправните субекти по смисъла на постоянната съдебна практика, цитирана в точка 33 по-горе, както твърди жалбоподателят.
- 46 В тази връзка, противно на твърденията на жалбоподателя, Решение на Съда от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет (С-229/05 Р, Сборник, стр. I-439, точки 110 и 111) не дава никакво ясно указание за настоящия случай. Това решение е свързано с жалба за отмяна и в него Съдът изобщо не се произнася по въпроса дали разглежданите в случая разпоредби имат за предмет предоставянето на права на частноправните субекти.

- 47 Въпреки това от съдебната практика следва, че това условие е изпълнено, когато нарушената правна норма, която визира главно интереси от общ характер, осигурява едновременно с това и защитата на индивидуалните интереси на съответните лица (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 юли 1967 г. по дело *Kampffmeyer* и др./Комисия, 5/66, 7/66 и 13/66-24/66, *Recueil*, стр. 317, 340; Решение на Общия съд от 10 април 2002 г. по дело *Lamberts/Омбудсман*, T-209/00, *Recueil*, стр. II-2203, точка 87 и Решение на Общия съд по дело *Artegodan/Комисия*, точка 32 по-горе, точка 72).
- 48 Обратно на твърденията на Съвета, който се позовава по-специално на Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело *People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет*, известно като „РМОИ I“ (T-256/07, *Сборник*, стр. II-3019), разглежданите в случая разпоредби не целят да очертаят съответните области на компетентност на Общността и на държавите членки в рамките на механизма за сътрудничество на две нива, предвиден от процедурата за замразяване на средства, въведена с Обща позиция 2001/931, определяйки какви национални решения могат да доведат до постановяването на общностна мярка (вж. в тази връзка Решение по дело РМОИ I, посочено по-горе, точка 133).
- 49 Действително в системата, установена с Регламент № 2580/2001, който има за цел да приложи на общностно равнище специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, описани в Обща позиция 2001/931, член 2, параграф 3 от посочения регламент във връзка с член 1, параграф 4 от споменатата обща позиция по-скоро закрепва правните условия, при които Общността може да вземе такива мерки, като компетентността ѝ в това отношение се счита за безспорна (Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе, точка 91 и сл.). Следователно не става дума само за правила, с които се възлага компетентност или които са свързани с правното основание и каквито са разглежданите по делата, посочени от Съвета, или по делото, по което е постановено Решение *Artegodan/Комисия*, точка 32 по-горе. При това положение установената по тези дела съдебна практика е неотнормисима в случая.

- 50 Освен това следва да се отбележи, подобно на жалбоподателя, че тези ограничителни мерки, изразяващи се в замразяването на всички активи на заинтересуваните лица, очевидно представляват намеса на публичните органи в упражняването на основните права на лицата, по отношение на които те са постановени. Въпреки че въпросът за законосъобразността на тази намеса в настоящия случай е отделен и евентуално ще се наложи да бъде разгледан във връзка с твърдяното нарушение на тези права, самият факт, че такава намеса е допустима само при някои условия, определени в актовете за защита на основните права (вж. например член 8, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), що се отнася до правото на зачитане на личния и семейния живот), поражда определени последици във връзка със статута на нормите относно прилагането на тези условия.
- 51 В този смисъл, въпреки че Регламент № 2580/2001, разглеждан едновременно с Обща позиция 2001/931, основно има за цел да позволи на Съвета да налага определени ограничения на правата на частноправните субекти в рамките и в името на борбата с международния тероризъм, разпоредбите на този регламент и на тази обща позиция, които изчерпателно определят условията, при които подобни ограничения са позволени, например тези на член 2, параграф 3 от споменатия регламент във връзка с член 1, параграф 4 от посочената обща позиция, а contrario, имат за цел да защитят личните интереси на засегнатите частноправни субекти, като ограничават прилагането, обхвата или интензитета на ограничителните мерки, които могат да им бъдат наложени.
- 52 По този начин тези разпоредби осигуряват защитата на индивидуалните интереси на лицата, които могат да се окажат засегнати, и поради това следва да се считат за правни норми, имащи за цел да се предоставят права на частноправните субекти по смисъла на цитираната в точка 33 по-горе съдебна практика. Ако тези материалноправни условия, закрепени в член 2, параграф 3 от регламента във връзка с член 1, параграф 4 от общата позиция, не са изпълнени, засегнатият частноправен субект всъщност има право да не му бъдат налагани въпросните мерки. По необходимост това право е свързано с възможността за

частноправния субект, на когото са наложени ограничителни мерки при условия, непредвидени от въпросните разпоредби, да поиска обезщетение за вредоносните последици от тези мерки, ако се установи, че тяхното налагане се основава на достатъчно съществено нарушение на материалноправните норми, прилагани от Съвета (вж. по аналогия Решение по дело MyTravel/Комисия, точка 31 по-горе, точка 48).

- 53 На второ място, по отношение на условието, свързано с достатъчно съществено нарушение на тези правила, следва най-напред да се определи обхватът на правото на преценка, с което разполага Съветът в конкретния случай.
- 54 В това отношение следва да се отбележи, че макар Съветът да разполага с широко право на преценка на обстоятелствата, които следва да се вземат предвид с оглед на приемането на икономически и финансови санкции на основание членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО в съответствие с обща позиция, приета в областта на общата външна политика и политиката на сигурност, по-специално във връзка със съображенията за целесъобразност, на които се основават такива решения (вж. Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, точка 97 и цитираната съдебна практика), той е обвързан от правните условия за прилагането на мярка за замразяване на средства спрямо дадено лице, група или образувание, определени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 (вж. Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, точка 92 и цитираната съдебна практика).
- 55 Съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 Съветът, като взема решение с единодушие, създава, преразглежда и изменя списъка на лицата, групите и образуванията, към които се прилага този регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931. Следователно в съответствие с разпоредбите на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 въпросният списък трябва да бъде изготвен въз основа на прецизна информация или съответни документи, от които да е видно, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи и образувания,

независимо дали става въпрос за започване на разследване или наказателно преследване във връзка с терористичен акт, опит да се извърши, участва или подпомогне такъв акт, като това решение се основава на сериозни и убедителни доказателства или улики, или става въпрос за осъждане за такива деяния. Под „компетентен орган“ се разбира съдебен орган или ако съдебните органи не са компетентни в тази област — компетентен, еквивалентен на тях орган в тази област. Освен това, съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, имената на лицата и образуванията, които фигурират в списъка, се преразглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че запазването им в списъка все още е оправдано.

56 В точка 93 от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, Общият съд напомня, че в предходни решения въз основа на посочените разпоредби е достигал до извода, че проверката на наличието на решение на национален орган, което отговаря на дефиницията по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, е съществено условие, предхождащо приемането от Съвета на първоначално решение за замразяване на средства, докато проверката на последиците на национално равнище от това решение е необходима в контекста на приемането на последващо решение за замразяване на средства.

57 От тази добре установена съдебна практика на Общия съд следва, че Съветът не разполага с никаква свобода на преценка, когато преценява дали фактическите и правните обстоятелства, които могат да обусловят прилагането на мярка за замразяване на средства спрямо дадено лице, група или образувание, определени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, са изпълнени в определен случай. Това по-специално се отнася до проверката дали е налице прецизна информация или съответни документи, от които да е видно, че е взето решение от национален орган съгласно определението на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 по отношение заинтересуваното лице, и впоследствие до проверката за последиците, които се свързват с това решение на национално равнище (вж. в тази връзка Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, точка 96 и цитираната съдебна

практика по делата, свързани със замразяването на средствата на Муджахидините на народа на Иран/People's Mojahedin Organization of Iran).

- 58 Въпреки това, противно на твърденията на жалбоподателя, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да се приеме, че в случая нарушението е достатъчно съществено, за да се ангажира отговорността на Общността. В действителност, както вече беше напоменено (вж. точки 37—39 по-горе), съдията е длъжен също да вземе предвид по-конкретно правната и фактическа сложност на подлежащото на уреждане положение, както и трудностите при прилагането и тълкуването на текстовете.
- 59 В конкретния случай следва освен това да се посочи, че ограничителните мерки, предвидени с Регламент № 2580/2001 и с Обща позиция 2001/931, целят прилагането на равнище Общност на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации от 28 септември 2001 г., с която се приемат стратегии за борба с всички средства срещу тероризма, и по-конкретно срещу неговото финансиране (Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точки 4—12).
- 60 Както Съдът вече е приел във връзка с друг общностен режим на ограничителни мерки от икономически характер, с който също се прилагат резолюции, приети от Съвета за сигурност на основание глава VII от Устава на Организацията на Обединените нации, борбата с всички средства в съответствие с посочения устав срещу заплахата, която терористичните действия представляват за международния мир и сигурност, съставлява цел от общ интерес, която е фундаментална за международната общност, и по принцип обосновава приемането на ограничителни мерки като разглежданите в случая по отношение на някои лица (Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, наричано по-нататък „Решение на Съда по дело Kadi“, точки 361—363). Фундаменталното значение на тази цел от общ интерес и особените ограничения,

които преследването ѝ „с всички средства“ налага на съответните институции на Съюза при настоятелно искане от страна на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, също са фактори, които е важно да се вземат под внимание в съответствие с цитираната в точка 34 по-горе съдебна практика.

61 Поради това в случая Общият съд следва да разгледа фактичката и правна сложност на положението, което следва да намери разрешение, с оглед на конкретния случай на жалбоподателя, както и трудностите при прилагането или тълкуването на релевантните разпоредби от Регламент № 2580/2001 и от Обща позиция 2001/931, като по-специално вземе под внимание значението на преследваните цели от общ интерес, за да установи дали извършената от Съвета грешка при прилагането на правото представлява нередност, която при аналогични обстоятелства не би допуснала действаща разумно и с дължима грижа администрация (вж. точка 39 по-горе).

62 В този контекст, въпреки че нарушението на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 е ясно установено (Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, точка 113), е важно да се вземат предвид особените трудности, свързани с тълкуването и прилагането на тези разпоредби в конкретния случай. В тази връзка Общият съд счита, че затрудненията, свързани с буквалното и систематично тълкуване на условията за приемане на мярка за замразяване на средства, закрепени в посочените разпоредби, с оглед на цялостната общностна система за замразяване на средства и на преследваните цели от общ интерес, могат да дадат разумно обяснение — в отсъствието на установен прецедент в съдебната практика по този въпрос — на допуснатата от Съвета грешка при прилагане на правото във връзка с тези разпоредби, доколкото той неправилно се основава на Решение на Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия) от 21 февруари 1995 г. (наричано по-нататък „Решението на Raad van State“), както и на Решение на arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Районен съд на Хага, наричан по-нататък „rechtbank“), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (отделение по административно право, състав за еднакво прилагане на правото; въпроси, свързани с чужденците) от 11 септември 1997 г. (наричано по-нататък „Решението на rechtbank“).

- 63 В самото начало трябва да се приеме за установено, че самият текст на посочените разпоредби е особено неясен. Така съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 „компетентна власт“ означава „съдебна власт, а там, където съдебната власт няма компетентност в областта, попадаща в обхвата на настоящия параграф, компетентните [еквивалентни на тях] власти в тази област“. Няма никакво определение за „компетентен орган, еквивалентен“ на компетентен съдебен орган в „областта, попадаща в обхвата на [този] параграф“, а именно на решенията за започване на разследване или наказателно преследване във връзка с терористичен акт. Освен това е трудно да се допусне, че съдебните органи на някоя държава членка на Съюза, устроена като правова държава и членуваща в правов съюз, нямат „компетентност“ в тази област. Също като необходима последица от това не може лесно да се определи смисълът нито на понятието за решение за „[започване на разследване или наказателно преследване]“ във връзка с терористични деяния, нито понятието за „присъда за такива [деяния]“. В допълнение не се уточнява дали тълкуването на тези разпоредби трябва да се прави чрез позоваване и препращане към националното право, или те имат автономно съдържание в рамките на правото на Съюза, което при това положение следва да се очертае единствено от съда на Съюза. И в единия, и в другия случай различните езикови редакции на тези разпоредби не обхващат по очевиден начин една и съща лежача в основата им национална действителност. Така в някои езикови редакции се използват понятия от наказателното право в тесен смисъл, докато в други тълкуването им може да излезе извън строго наказателноправните рамки.
- 64 Следва освен това да се отбележи, че в настоящия случай отговорността на Съвета не се поставя под съмнение в качеството му на законодателен орган, автор на въпросните разпоредби, а в качеството му на административен орган, отговарящ за тяхното изпълнение.
- 65 Следователно посочените по-горе трудности при тълкуването на въпросните разпоредби по необходимост водят до значителни затруднения при тяхното прилагане, което е видно от изобилната практика на Общия съд във връзка с този конкретен вид спорове (вж. освен Решение по дело Sison I и Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, известно като „Решение по дело ОМПИ“ (T-228/02, Recueil, стр. II-4665), Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Al-Aqsa/Съвет, известно като „Решение по дело Al-Aqsa I“ (T-327/03, непубликувано в Сборника), Решение на Общия съд по дело

РМОИ I, точка 48 по-горе, Решение на Общия съд от 4 декември 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, известно като „Решение по дело РМОИ II“ (T-284/08, Сборник, стр. II-3487, понастоящем предмет на обжалване по дело C-27/09P), Решение на Общия съд от 2 септември 2009 г. по дело El Morabit/Съвет (T-37/07 и T-323/07, непубликувано в Сборника), Решение на Общия съд от 9 септември 2010 г. по дело Al-Aqsa/Съвет, известно като „Решение по дело Al-Aqsa II“ (T-348/07, Сборник, стр. II-4575), и Решение на Общия съд от 7 декември 2010 г. по дело Fahas/Съвет (T-49/07, Сборник, стр. II-5555). В този смисъл едва след разглеждането на десетина дела в рамките на няколко години Общият съд постепенно достига до рационална и последователна рамка за тълкуването на разглежданите разпоредби. Този процес на постепенно разработване на съдебната практика е илюстриран особено ясно в точка 91 и сл. от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, в които са обобщени предшестващите решения в тази област.

⁶⁶ По-специално следва да се отбележи най-напред, че в Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, Общият съд не дава никакво указание по въпроса дали Решението на Raad van State и Решението на rechtbank могат да се считат за решения, взети от компетентен национален орган по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 (вж. в тази връзка Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точка 242). Следователно това съдебно решение не е могло да се използва от Съвета като прецедент — по смисъла на цитираната в точка 40 по-горе съдебна практика — в процеса на приемане на обжалваните в настоящия случай актове.

⁶⁷ В настоящия случай за сметка на това Общият съд подробно разглежда съдържанието, обхвата и контекста на решенията на националните органи, на които се основават обжалваните актове, а именно Решението на Raad van State и Решението на rechtbank, в точки 46—70 от Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, и в точки 88, 90 и 100—106 от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, на които в настоящия случай се прави позоваване.

⁶⁸ Що се отнася до квалификацията на тези национални решения с оглед на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща

позиция 2001/931, извършена в точка 107 и сл. от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, следва да се отбележи, че в точка 111 от Решение по дело Sison II Общият съд за първи път закрепва определени общи критерии за тълкуване и прилагане на тези разпоредби. В този смисъл Общият съд „счита“, че с оглед както на текста, контекста и целите на разглежданите разпоредби в настоящия случай, така и на съществената роля на националните органи в процеса на замразяване на средства, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, за да може Съветът надлежно да се позове на решение за „започване на разследване или наказателно преследване“, то трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в такава дейност. Общият съд уточнява, че това изискване не е изпълнено от решение на национален съдебен орган, който се произнася само субсидиарно и инцидентно относно възможното участие на заинтересованото лице в такава дейност в рамките на оспорване, свързано например с гражданскоправни права и задължения.

69 В случая в точка 113 от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, въз основа на току-що очертаната от него критерий за ограничително тълкуване Общият съд стига до извода, че производствата на жалбоподателя пред Raad van State и rechtbank въобщие нямат за предмет санкционирането на възможното му участие в терористични актове, а се отнасят само до контрола на законосъобразността на решението на нидерландския държавен секретар по правосъдието, което на жалбоподателя се отказва да се предостави статут на бежанец и разрешение за пребиваване в Нидерландия.

70 В точка 114 от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, Общият съд все пак приема също, че по повод на тези производства Raad van State и rechtbank се запознават с документацията на службата за вътрешна сигурност на Нидерландия („BVD“), свързана с твърдяното участие на жалбоподателя в определени терористични дейности на Филипините, въпреки че те все пак не решават да започнат разследване относно тези деяния и още по-малко да възбудят преследване по отношение на жалбоподателя.

- 71 Следва освен това да се подчертае, че противно на поддържаното от жалбоподателя, отказът на нидерландския държавен секретар по правосъдието да му признае статут на бежанец и да му предостави разрешение за пребиваване в Нидерландия, основно мотивиран от обстоятелството, че е ръководел или се е опитвал да ръководи от Нидерландия New People's Army (NPA), въоръжената част на филипинската комунистическа партия („СРР“), отговаряща за редица терористични актове на Филипините, по същество е потвърден от rechtbank в резултат от Решението на Raad van State и след като тази юрисдикция се запознава с преписката на BVD (вж. Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, точки 63, 66 и 68—70). Следователно Съветът изобщо не е допуснал грешка в преценката, като се е позовал на тези фактически обстоятелства, нито пък е нарушил наложените на правото му на преценка ограничения.
- 72 Накрая, следва да се напомни, че в Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе (точки 88, 89 и 122) Общият съд отхвърля правното основание на жалбоподателя, изведено от явна грешка в преценката на фактите. Той по-специално констатира, че фактическите твърдения, съдържащи се в изложенията на мотивите, приложени към обжалваните актове, са надлежно подкрепени от материалите по делото, представени на Общия съд, и по-конкретно от напълно самостоятелно направените от Raad van State и от rechtbank фактически констатации. Тези фактически твърдения обаче се отнасят до участието на жалбоподателя в терористични актове, извършени на Филипините, поради неговата ръководна роля в СРР и NPA, както и до контактите, които е поддържал с ръководители на други терористични организации (вж. в тази връзка точки 46—70 от Решение по дело Sison I, точка 1 по-горе, възпроизведени и в точка 106 от Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе).
- 73 При тези условия следва да се приеме, че с оглед, първо — на сложността на правните и фактически преценки, необходими за разрешаването на настоящия случай, второ — на трудностите при тълкуване и прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 при настоящите обстоятелства и в отсъствието на ясно установен precedent в съдебната практика до обявяването на Решение по дело Sison II, точка 1 по-горе, и трето — на основното значение на целите от общ интерес, свързани с борбата с международния тероризъм, преследвани с посочения регламент, нарушаването от страна на Съвета на посочените разпоредби, макар

и ясно установено, се обяснява с особените ограничения и отговорности, които са наложени на тази институция, и то представлява нередност, която при аналогични обстоятелства би допуснала действаща разумно и с дължима грижа администрация.

- 74 Поради това Общият съд счита, че нарушаването в настоящия случай на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, макар и ясно установено, не може да се счита за достатъчно съществено нарушение на общественото право, което е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността спрямо жалбоподателя.

По ангажирането на отговорността на Общността заради твърдяното нарушение на основните права на жалбоподателя

- 75 В случая е безспорно, че основните права, чието нарушение се твърди от жалбоподателя, представляват правни норми, които имат за цел предоставянето на права на частноправните субекти. Ако бъде доказано, тяхното нарушение би могло да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността, при положение че е достатъчно съществено.
- 76 В тази връзка жалбоподателят не повдига възражение за самата незаконосъобразност от гледна точката на основните права на общия режим за замразяване на средства, въведен с Регламент № 2580/2001, а само за неправилното му прилагане при особените обстоятелства по случая, което довело до споменатото нарушение.

- 77 Освен това принципното съответствие на този режим или на сходни режими, произтичащи от прилагането на други резолюции на Съвета на сигурност на Организацията на обединените нации с основните права на заинтересуваните лица е ясно установено в практиката на Съда и на Общия съд (вж. по отношение на правото на собственост Решение на Съда по дело Kadi, точка 60 по-горе, точки 361—366 и Решение на Общия съд от 9 юли 2009 г. по дело Melli Bank/Съвет, T-246/08 и T-332/08, Сборник, стр. II-2629, точки 111 и 112; по отношение на правото на зачитане на личния и семеен живот — Решение на Общия съд от 12 юли 2006 г. по дело Ayadi/Съвет, T-253/02, Recueil, стр. II-2139, точка 126, не-отменено от Съда в производство по обжалване; по отношение на спазването на презумпцията за невиновност — Решение по дело El Morabit/Съвет, точка 65 по-горе, точка 40 и Решение по дело Fahas/Съвет, точка 65 по-горе, точки 64—68).
- 78 Следователно самото налагане на ограничителните мерки, предвидени в Регламент № 2580/2001, не би представлявало нарушение на основните права на жалбоподателя, а единствено обстоятелството, че тези мерки са му наложени с обжалваните актове при условия, които не отговарят на предвидените — именно с цел да се ограничат възможностите за намеса на публичните органи при упражняването на тези права (вж. точки 50 и 51 по-горе) — в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 79 По-горе обаче вече бе прието, че споменатото несъответствие на обжалваните актове с условията, предвидени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, макар действително да представлява незаконосъобразност, не може да се счита за достатъчно съществено нарушение на общностното право, което е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по отношение на жалбоподателя
- 80 Тъй като твърдяното нарушение на основните права на жалбоподателя е неразривно свързано с тази незаконосъобразност и се дължи единствено на нея, следва да се приеме, че и то също не е достатъчно съществено, за да може при конкретните обстоятелства по случая да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността (вж. по аналогия Решение по дело Artegodan/Комисия, точка 32 по-горе, точки 131, 132 и 136).

- 81 В тази връзка следва да се добави, че както Хартата на основните права на Европейския съюз, така и ЕКПЧ, които гарантират правото на ефективна съдебна защита, допускат при условия като тези в случая ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността да се обусловя от установяването на достатъчно съществено нарушение на основните права, на които се позовава жалбоподателят. Що се отнася по-специално до гарантираните с Протокол № 1 към ЕКПЧ права, Европейският съд по правата на човека впрочем взема под внимание „различните ограничения, произтичащи от обстоятелствата, които следва да се установят в рамките на производството“ за извъндоговорна отговорност на Общността, сред които съгласно постоянната съдебна практика попада условието за наличие на такова нарушение, след което достига до извода, че общностното право осигурява защита на основните права, еквивалентна на тази съгласно механизма на ЕКПЧ (вж. Европейски съд по правата на човека, Решение от 30 юни 2005 г. по дело *Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi/Ирландия*, *Recueil des arrêts et décisions*, 2005-VI, §§ 88, 163 и 165).
- 82 От всички разгледани по-горе съображения следва, че условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността, свързано с неправомерното поведение, в което се упреква Съветът, не е изпълнено в конкретния случай.
- 83 Следователно искът трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се разглеждат другите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността.

По съдебните разноски

- 84 Съгласно член 87, параграф 1 от Процедурния правилник Общият съд се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или определение, с което слага край на производството. В съответствие с тази разпоредба с Решение по дело *Sison II*, точка 1 по-горе, той не се произнася по съдебните разноски.

- 85 Член 87, параграф 3 от Процедурния правилник гласи, че Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства. Член 87, параграф 4 от Процедурния правилник освен това гласи, че държавите членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.
- 86 В случая Съветът е загубил по исканията за отмяна, а жалбоподателят — по исканията за обезщетение. Тъй като исканията за отмяна и за обезщетение са били разглеждани поотделно в целия ход на производството, посочените по-горе разпоредби ще се приложат правилно, ако се реши Съветът да понесе всички съдебни разноски на главните страни, свързани с производството за отмяна, а жалбоподателят да понесе всички съдебни разноски на главните страни, свързани с иска за обезщетение. Отделно от това следва да се постанови, че Кралство Нидерландия, Обединеното кралство и Комисията ще понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля иска за обезщетение.
- 2) В производството за отмяна Съветът на Европейския съюз понася своите собствени съдебни разноски, както и тези на г-н Jose Maria Sison.

- 3) В производството за обезщетение г-н Sison понася своите собствени съдебни разноски, както и тези на Съвета.
- 4) Кралство Нидерландия, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Forwood

Dehousse

Prek

Schwarcz

Popescu

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 ноември 2011 година.

Подписи